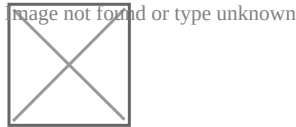

Οι αγίες Πίστη, Ελπίδα, Αγάπη και η μητέρα τους Σοφία

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Η αγία **Σοφία** και οι κόρες της, η **Πίστη**, η **Ελπίδα** και η **Αγάπη**, ζούσαν στην Ιταλία, το 2ο αιώνα μ.Χ., στα χρόνια του αυτοκράτορα Αδριανού.

17a1_AgiesSofiaAgapiPistiElpida

Κατάγονταν από λαμπρή γενιά, πλούσια οικογένεια, με ευσεβείς προγόνους. Η μητέρα ήταν χήρα, γυναίκα ενάρετη, που ζούσε με σοφία, πίστη, ελπίδα, αγάπη στο Χριστό, και με τον ίδιο τρόπο ανέτρεφε και τις θυγατέρες της. Δεν έπαυε να τις θυμίζει πόσο ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία έχει η ωραιότητα και τα χαρίσματα της ψυχής από την ωραιότητα του σώματος που κι αυτή διέθεταν. Αυτά όμως τις έλεγε ότι είναι πρόσκαιρα, δεν κρατούν ούτε καν σε ολόκληρη αυτή τη γήινη ζωή, αλλά πολύ γρήγορα μαραίνονται και χάνονται· ενώ τα άλλα μας προετοιμάζουν για να αντέξουμε μια ζωή αιώνια και να χαιρόμαστε για πάντα κοντά στον Θεό, στη Βασιλεία των Ουρανών.

Έτσι μεγάλωνε η πιστή και σοφή αρχόντισσα τις τρεις αγαπημένες κορούλες της.

Κάποια φορά χρειάστηκε να πάνε στη Ρώμη, την πρωτεύουσα της μεγάλης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το γεγονός δεν έμεινε απαρατήρητο, καθώς η φήμη για τις αρετές της μητέρας και τις χάρες των κοριτσιών κυκλοφόρησε γρήγορα. Άλλοι χάρηκαν, πολλοί ζήλεψαν και κάποιοι έτρεξαν στον αυτοκράτορα να φανερώσουν ότι οι αρχοντοπούλες δεν σέβονταν τους θεούς του. Εκείνος διέταξε να τις φέρουν μπροστά του. Φυσικά δεν μπόρεσε να κρύψει το θαυμασμό του για την ομορφιά που αντίκρισε. Πήρε ιδιαιτέρως τη μητέρα και της μίλησε για την πίστη. Κατάλαβε όμως ότι ήταν πολύ γενναία και δεν φοβόταν τίποτα. Έπειτα ζήτησε να παρουσιαστούν οι θυγατέρες όλες μαζί. Άρχισε να τις κολακεύει και να τις καλοπιάνει με διάφορους τρόπους. Επειδή όμως κατάλαβε ότι δεν κολακεύονταν, γιατί ο νους τους δεν ήταν σε υλικά και κοσμικά πράγματα, όπως ωραία φορέματα, ακριβά κοσμήματα, διασκεδάσεις, πλούτη, δόξες, τιμές και παρόμοια γήινα αγαθά, τις πήρε μία μία χωριστά.

Πρώτα πήρε τη μεγαλύτερη, την Πίστη, που ήταν δώδεκα χρονών και της ζήτησε να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνη με θάρρος τον έλεγξε για την αγνωσία και την ανοησία του να πιστεύει ότι τα είδωλα, δηλαδή τα ξύλινα και πέτρινα αγάλματα που φτιάχνουν άνθρωποι, είναι θεοί! Και όχι μόνον αυτό, αλλά και να υποχρεώνει και άλλους ανθρώπους να αφήνουν τον αληθινό Θεό και δημιουργό των πάντων και να πιστεύουν σ' αυτά. Έξαλλος από θυμό ο αυτοκράτορας διέταξε τιμωρίες και βασανιστήρια, από τα οποία όμως η μάρτυς έβγαине αβλαβής. Έτσι διέταξε να την αποκεφαλίσουν.

Image not found or type unknown

Μετά παρουσιάζεται μπροστά

στον τύραννο η Ελπίδα, η οποία ήταν δέκα χρονών, με την ίδια γενναιότητα κι εκείνη. Ανάμεσα στα βασανιστήρια, από τα οποία και εκείνη έμεινε αβλαβής, όπως και η αδελφή της, του είπε: «Με τη δύναμη και την υπομονή που θα μου δώσει ο Χριστός, ελπίζω να σε νικήσω στον πόλεμο που έστησες με ένα ανήλικο κορίτσι που δεν έχει καμιά βοήθεια εκτός από τη δύναμη που περιμένει από τον Θεό». Είχε κι αυτή ίδιο τέλος. Η τελική απόφαση ήταν αποκεφαλισμός.

Έπειτα ο τύραννος διέταξε να φέρουν μπροστά του τη μικρότερη, την Αγάπη. Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι εννιά χρονών. Στέκεται μπροστά του και του λέει άφοβα: «Μη με βλέπεις μικρή και ελπίζεις να με ξεγελάσεις με τις κολακείες σου. Είμαι κι εγώ ένα κλαδί από το ίδιο δέντρο που δοκίμασες προηγουμένως και καταντροπιάστηκες και ξεφτιλίστηκες. Δεν είμαι λιγότερο ανδρεία από τις αδελφές μου· αλλά ο Χριστός θα μου δώσει τόση περισσότερη υπομονή, όσο μικρότερη είμαι». Το θάρρος της μικρής μάρτυρος γέμισε με έκπληξη μεγάλη αλλά

και με ασυγκράτητο θυμό τον τύραννο. Φρικτά βασανιστήρια δοκίμασε το μαρτυρικό κορμάκι της. Με τη Χάρη του Χριστού όμως βγήκε και αυτή απ' όλα αβλαβής, γι' αυτό την αποκεφάλισαν κι αυτή.

Η μητέρα τους, Σοφία, χάρηκε πάρα πολύ που είχε γεννήσει τέτοια ευλογημένα παιδιά και που αξιώθηκε να γίνει μητέρα μαρτύρων. Ευχαρίστησε τον Θεό που ενίσχυσε τα κορίτσια της να δεχθούν και να υπομείνουν με χαρά το μαρτύριο. Τον ευχαρίστησε που δέχθηκε και τη δική της προσφορά, αφού για το Χριστό και την αιώνια Βασιλεία Του τα προετοίμαζε από μικρά. Τώρα είχε εκπληρώσει τον προορισμό της· μπορούσε κι εκείνη να αναχωρήσει για τη Βασιλεία Του. Αυτό παρακάλεσε, και ο Θεός μπορούσε να μην ακούσει την προσευχή μιας τέτοιας μάνας; Κήδευσε τα άγια και μαρτυρικά λείψανα των θυγατέρων της με ευλάβεια και μεγαλοπρέπεια. Την τρίτη μέρα πήγε στον τάφο τους να τις αγκαλιάσει και να τις χαιρετίσει για τελευταία φορά. Από εκεί η ολόφωτη ψυχή της πέταξε κοντά τους, για να χαίρεται αιώνια κοντά στο Χριστό, στον οποίο είχε αφιερώσει όλη την εδώ ζωή της.

Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη τους στις **17 Σεπτεμβρίου**.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

